

UPPBUREN

av Jörgen Stattin, november 2016

Efter veckor av tätningsarbeten blev Familjeenheten för några dagar sedan äntligen godkänd av Rådet. De sociala slussarna hade öppnats och tillgången till de andra enheterna var återigen fungerande, om än inte lika frekvent utnyttjade som de varit innan Prövningen.

Men han orkade förneka längre och med samma beslutsamhet och skrämmande intensivitet som han lappat och lagat enheten, var han nu i färd med att plocka isär dess skalskydd.

Mitt i arbetet kom pojken in från Lärandeslussen

- Vad gör du Pappa? Vi kommer ju att dö!

Mannen reagerade inte. All energi hade lämnat honom när han tog bort den sista skyddsplattan. Intensiteten i hans energi hade förbytts mot något gammalt och trött när han nu med sänkt huvud och långsamma steg gick mot kontrollcentret där gravitationsregulatorn satt. Han fattade huvudvredet som genast började skimra i ett grönt ljus för att indikera att han identifierats som behörig.

Pojken såg den mytomspunna regulatorn för första gången och blev skrämmd av det gröna ljuset. Även om han aldrig sett någon röra vredet visste han vad ljuset innebar och vad konsekvenserna skulle bli om hans pappa faktiskt skulle vrida det. Eller mer korrekt, man hade sagt honom vad följderna skulle bli, men han kände ingen som faktiskt varit med om det. Inte ens Ledsagarna hade någon erfarenhet av hur det *kändes*.

- Pappa!

Förtvivlan i hans röst var omisskännlig men mannen låtsades inte om den utan vände sig endast sakta om utan att släppa vredet med handen.

- Ja Elias, vad är det?
- Vad gör du?
- Jag vill att vi ska leva.

Pojken såg sorgen i sin fars ögon och kunde inte förstå.

- Jag lever ju redan... Han tystnade när han såg att han redan förlorat sin fars uppmärksamhet.

Mannen hade redan vänt sig om. ”Det är det vi inte gör” suckade han tyst för sig själv samtligt som han vred om.

Och där var de, några sekunder som inte verkade kunna bestämma sig vart de skulle ta vägen. Men sedan en lätt duns när enheten slog mot marken en halvmeter nedanför och ett svagt susande ljud när dörren till Utanförl automatisk gled åt sidan.

Inget av detta uppfattades av vare sig mannen eller Elias. Smärtan i hela kroppen var intensiv och de sögs mot backen samtidigt som allt blod rusade till benen. Vinden som virvlade in från Utanförl sved i ögonen och mannen kände hur han höll på att tappa medvetandet. Han sjönk ner på alla fyra och såg Elias redan liggandes på golvet med händerna som skydd, om vartannat för öronen och ögonen, med munnen vidöppen som om han skrek. Även om upplevelsen var smärtsam även för mannen kunde han inte

föreställa sig hur det kändes för Elias. Som var född och uppvuxen i enheten, som aldrig känt gravitation eller okontrollerade element. Mannen tog Elias hand och drog honom med sig när han kröp ut mot den blottlagda marken Utanför. Där blev han sedan liggandes på rygg, helt stilla, med slutna ögon.

Det stack i näsan och han fick ingen ordning på alla dofter som virvlade runt näsborrarna. Det hördes ett dovt svagt ljud som tycktes honom komma från ovan men där fanns också många andra ljud från fjärran som han vare sig kunde identifiera eller lokalisera. Ögonen sved fortfarande när han långsamt öppnade dem och ovanför sig såg komplexet som deras enhet varit fäst vid. Det flöt alldeles ovanför honom och täckte helt himlen. Ett cirkelformat tak som han visste var några kilometer i diameter. I storlek inte alls olik den välbärgade förort han själv vuxit upp i. Inte i levandssätt heller. Om man bortsåg från de tekniska hjälpmedlen som varit ett naturligt inslag bland De Uppburna hade hans liv bland dem inte skilt sig nämnvärt från det han och hans föräldrar upplevt Utanför - de sociala koderna hade varit och förblivit desamma.

Han visste att han genom sin gärning förkortat både sin och Elias Tid med flera decennier. Elias skulle kunna ansöka om få bli återupptagen, han hade ju trots allt blivit Utanför mot sin vilja. Men mannen hoppades att han skulle välja att leva.